

[Glistrup.]

og fortæller os, at nu skal vi til at forbyde Dansk Arbejdsgiverforening, LO og hvad der ellers er af organisationer, retten til at indgå eksklusivtetsaftaler, men samtidig har dette folketing eller dets forgængere på andre områder vedtaget eksklusivtetspligter, hvor man ligefrem lovpåbudt siger: man skal være medlem af en bestemt organisation for at udøve et vist erhverv. Der er mellem forslagsstillerne endog medlemmer af organisationer, som har en sådan pligt — jeg tænker på den erhvervsorganisation, jeg også selv desværre er pligtig at tilhøre, hvor man har en eksklusivtetsforpligtelse. Under dette udvalgsarbejde må man i hvert fald sørge for, at sådanne misskud i lovgivningen ophæves, før man overvejer, hvorvidt man skal gå videre i retning af at lempe på organisationernes adgang til at indgå aftaler vedrørende eksklusivrettigheder.

Med andre ord: hvad angår de tre forslag, vi taler om her, henstiller vi, at centrumdemokraternes forslag får en hurtig og let gang igennem tinget, og hurtigt bliver vedtaget, at forslaget fra de konservative og kristeligt folkeparti bliver gjort til genstand for en indgående undersøgelse, hvor vi virkelig får set, hvad der er tale om i disse tilfælde her. Så er der det tredje. Det er jo bare venstre, som ikke har kunnet tåle, at andre har fremsat forslagene, og som derfor har lavet nogle skyggeforslag, som selvfølgelig må følge med hovedforslagene. Det gælder vedrørende disse grupper her, som hr. Bay fremhævede, at det selvfølgelig også må gælde vedrørende punkterne 1 og 2 på dagsordenen, at dér må venstres forslag følge efter som det tynde øl, som det jo i virkeligheden kun er udtryk for.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Inden jeg går over til at holde den tale jeg har forberedt, vil jeg godt gøre et par bemærkninger i anledning af de to ministres indlæg her i dag.

Arbejdsministeren sagde gentagne gange, at man må respektere organisationernes ret til at løse deres egne problemer, og det ved vi jo, når det drejer sig om arbejdsmarkedsspørgsmål, er socialdemokratiets almindelige opfattelse. Men det, der altid har manglet hos socialdemokratiet, og som nok gør, at det er svært at diskutere med ministeren og

socialdemokratiet på det grundlag, er: hvor går grænsen for, hvad der er forbundenes egne sager? Det er, ligesom om man lever uanfægtet af alle begivenheder i den opfattelse, at i arbejdsmarkedsspørgsmål er der kun to parter. Ja men det er jo det, der er den fundamentale fejl. Der er mere end to parter; den vigtigste part er tredjeparten: forbrugerne, samfundet, om man vil.

Til justitsministeren vil jeg gerne sige, at når ministeren citerer professor Illum og rigtigt siger, at professoren har skrevet, at efter hans opfattelse giver de nye former ikke anledning til lovgivningsindgreb, ja, så er det ikke citatfusk, men det giver et ganske forkert indtryk af, hvad det var, professoren skrev i sin kronik i går i Politiken, fordi han netop forudgående kommer med en meget skarp kritik af politiets optræden i Bækkelundaffæren. Når ministeren så på én gang afviser, at der egentlig er noget, der skulle være forkert i optræden i Bækkelund, og samtidig citerer professor Illum, kommer det altså sådan til at gå op i en højere enhed, at professoren skulle være fuldstændig enig med ministeren, men det er han nok ikke. Derfor skal jeg tillade mig at citere det sidste afsnit i professor Illums kronik i går; dér skriver han:

„Privat magtudøvelse især på gader og veje har altid været den største fare for demokratiet. Det må derfor være et advarselssignal for alle tilhængere af demokratiet, at man i Bækkelund var på nippet til at se kollisioner mellem fagforeningsbevægelsens tilhængere og modstandere på den offentlige gade.“

Så bliver der ligesom lidt mere balance i citatet, og jeg tror netop det er det væsentlige, når vi skal diskutere den side af sagen.

Men så vil jeg gerne sige, at det er helt forståeligt, at den senere tids episoder på arbejdsmarkedet har rejst diskussionen om, hvorvidt det er muligt for Danmark at fortsætte den hidtidige tradition, som jo er en meget fri stilling for arbejdsmarkedets parter til selv at fastsætte sine leveregler. I Danmark har vi ingen speciel lovgivning om grænserne for organisationernes handlefrihed. Vi har hidtil klaret os med grundlovens § 78 om foreningsfrihed i ethvert lovligt øjemed. Og nu foreligger der så fra forskellig side ikke mindre end 5 forslag, der alle tilsigter at ændre den hidtidige tilstand.